

Sygn. akt IV Ka 1738/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Kawalko

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r.

sprawy **K. F.**

oskarżonego z art. 254a § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 18 sierpnia 2016 r. sygn. akt II K 391/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 10 § 1 kw wskazuje, że spośród kar wymierzonych oskarżonemu w pkt. II części dyspozytywnej wykonaniu podlega kara 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

IV. zasądza od oskarżonego K. F. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 300 (trzysta) złotych opłaty za obie instancje.

SSO Maciej Kawalko

Sygn. akt IV Ka 1738/16

UZASADNIENIE

K. F. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 lipca 2014r. na odcinku D.- J. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 330 metrów wartości 5.989,06 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

II. w dniu 3 sierpnia 2014r. na odcinku D.- J. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 409 metrów wartości 6.486,17 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 k.k w z.b. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

III. w nocy 27/28 listopada 2014r. na odcinku D.- J. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 481 metrów wartości 7.810,46 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

IV. w nocy 12/13 grudnia 2014r. na odcinku D.- J. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 762 metrów wartości 12.399,91 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 k.k w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

V. w nocy 17/18 lutego 2015r.r. na odcinku D.- J. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 510 metrów wartości 6071,81 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

VI. w nocy 27 września 2015r.. na odcinku D.- G. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór kabla telefonicznego o długości 34 metrów wartości 176,56 zł na szkodę O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 listopada 2007r., sygn. akt VI K 414/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.02.2010r. do 17.12.2011r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 11 stycznia 2008r., sygn. akt VI K 499/07 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17.12.2011r. do 17.12.2012r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 31 sierpnia 2010r., sygn. akt II K 714/10 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21.01.2013r. do 20.02.2014r., z zaliczeniem okresów od 30.05.2010r. do 31.08.2010r. odraz od 20.10.2010r. do 17.12.2010r.

- oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 22 marca 2011r., sygn. akt II K 106/11 za czyn z art. 289 § 2 kk na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20.02.2014r. do 20.09.2014r., tj. o czyn z art. 254a § 1 k.k w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016r., w sprawie o sygn. akt II K 391/16:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w punktach I-V części wstępnej wyroku, z tym, że ustalił, w odniesieniu do wszystkich tych czynów, że oskarżony dokonał zaboru kabli w celu ich przywłaszczenia oraz ustala:

- w odniesieniu do czynu I, że został on popełniony w nieustalonej dacie w 2014 r., nie później niż 30 lipca 2014 r. oraz, że wartość skradzionego kabla wynosi 3.793,75 zł, a wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 5.989,06 zł;

- w odniesieniu do czynu II, że został on popełniony w nieustalonej dacie w 2014 r., nie później niż 3 sierpnia 2014 r. oraz, że wartość skradzionego kabla wynosi 4.701,95 zł, a wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 6.486,17 zł;

- w odniesieniu do czynu III, że został on popełniony w nieustalonej dacie w 2014 r., nie później niż w nocy z 27 na 28 listopada 2014 r. oraz, że wartość skradzionego kabla wynosi 5.726,55 zł, a wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 7.810,46 zł;

- w odniesieniu do czynu IV, że został on popełniony w nieustalonej dacie w 2014 r., nie później niż w nocy z 12 na 13 grudnia 2014 r. oraz, że wartość skradzionego kabla wynosi 9.072 zł, a wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 12.399,91 zł;

- w odniesieniu do czynu V, że został on popełniony w nieustalonej dacie w 2015 r., nie później niż w nocy z 17 na 18 lutego 2015 r. oraz, że wartość skradzionego kabla wynosi 6.071,81 zł, a wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 9279,04 zł;

i czyny te zakwalifikował z art. 254a § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przy czym ustalił, że oskarżony dopuścił się tych czynów w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. i za te czyny na podstawie art. 254 a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. w zakresie czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w nieustalonej dacie w 2015 r., nie później niż 27 września 2015 r. na odcinku D.- G. naruszył prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej poprzez zabór w celu przywłaszczenia kabla telefonicznego o długości 34 metrów i wartości 176,56 zł na szkodę O., przy czym ustala, że wartość szkody, z pominięciem wartości korzyści, którą pokrzywdzony osiągnąłby gdyby szkody nie wyrządzono wynosi 883,04 zł i na podstawie art. 10 § 1 k.w. czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 254 a § 1 kk i jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za te czyny wymierzył oskarżonemu:

- na podstawie art. 254 a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

- na podstawie art. 119 § 1 k.w. karę 5 dni aresztu;

III. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonemu w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwoty 42.671,12 zł;

V. na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. równowartości ukradzionego mienia tj. kwoty 176,56 zł.

VI. na podstawie § 4 ust 1 i 3, § 17 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, przyznał od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. A. M. S. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył powyższy wyrok w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, co miało wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, polegający na tym, że błędnie zostało ustalone, że K. F. dokonał opisanych aktem oskarżenia i wskazanych sentencją wyroku zaborów kabla telefonicznego, czym naruszyć miał również prawidłowe działanie sieci telekomunikacyjnej, działając zawsze na szkodę O., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił zdaniem oskarżonego K. F. na ustalenie jego sprawstwa i winy w tym zakresie, bowiem uzasadnione wątpliwości w tej materii, nie obalone należycie przeprowadzonym i ocenionym materiałem dowodowym, przemawiać powinny w całości na jego korzyść, skoro zdaniem K. F. nie ma żadnych bezpośrednich świadków zdarzeń mu zarzucanych, a Sąd oddalił wniosek oskarżonego o przesłuchanie świadka, jego partnerki, N. M., zam. w N., ul. (...). B. (...), która zdaniem oskarżonego pamiętać mogła, gdzie mógł przebywać w czasie opisywanym aktem oskarżenia K. F., że przebywał on wówczas ze świadkiem, w jej miejscu zamieszkania i że z pewnością nie dopuszczał się w czasie wskazanym przez oskarżyciela opisanych czynów, czy wreszcie Sąd oddalił również wniosek dowodowy oskarżonego o zwrócenie się do operatora komórkowego o mapę logowania telefonu komórkowego, którego używał w rozpatrywanym czasie oskarżony, co w jego ocenie świadczyłoby o tym, że oskarżony w rozpatrywanym czasie przebywał w innym miejscu niż wynika to z aktu oskarżenia, co świadczy miałoby zdaniem K. F. o jego niewinności.

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

-art. 5 kpk poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie przez Sąd oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów na podstawie materiału dowodowego zawierającego wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, których to wątpliwości Sąd nie usunął, oddalając wnioski dowodowe oskarżonego o przesłuchanie świadka N. M. oraz o zwrócenie się do operatora komórkowego o mapę logowania telefonu komórkowego, którego używał w rozpatrywanym czasie oskarżony,

-art. 7 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu za wiarygodny jedynie materiał dowodowy w tej części, w której miałyby wskazywać na sprawstwo oskarżonego K. F., podczas gdy Sąd odmówił wiarygodności tej części materiału dowodowego, który świadczy o niewinności oskarżonego, o braku sprawstwa oskarżonego co do czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, tj., wyjaśnieniom oskarżonego, czy Sąd w ogóle zaniechał przeprowadzenia materiału dowodowego zaproponowanego przez samego oskarżonego K. F..

Tak argumentując skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie I i II poprzez uznanie oskarżonego K. F. za niewinnego popełnienia zarzucanych mu czynów i w konsekwencji uchylenie punktu III, punktu IV i punktu V zaskarżonego wyroku oraz zmianę punktu VII zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że koszty sądowe w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna, jednakże kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia doprowadziła do zmiany wyroku w zakresie pkt II części dyspozytywnej poprzez wskazanie, że wykonaniu podlega kara orzeczona za przestępstwo.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku doprowadziła do stwierdzenia, że stanowisko Sądu Rejonowego, co do sprawstwa, winy oraz kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu K. F. czynu, jak też w kwestii kary jest prawidłowe. Sąd meriti, przed dokonaniem ustaleń faktycznych, w należyтым stopniu i zakresie rozważył zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy. Ocena dowodów nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów, ani nie jest sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania. Sąd I instancji w sposób wyczerpujący

i logicznie niesprzeczny, uzasadnił w oparciu o jakie dowody wydał rozstrzygnięcie w sprawie oraz dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego nieprzyznającemu się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Na wstępie wskazać wypada, że przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z brzmienia powyższego przepisu wynika, że podstawą do czynienia ustaleń faktycznych przez sąd jest uprzednie przeprowadzenie w sposób prawidłowy dowodów, które następnie podlegają ocenom zgodnym z tym o czym powyżej wspomniano. Przez przeprowadzenie w sposób prawidłowy dowodów należy rozumieć to, że poszczególne dowody zostały przeprowadzone w sposób zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a po wtóre, iż zgromadzony materiał dowodowy jest kompletny, pełny.

Oznacza to, że zarzuty dotyczące się oceny prawidłowo zabranych dowodów mogłyby okazać się zasadnymi tylko wtedy, gdyby apelujący wykazali, iż przy ocenie dowodów sąd I instancji dokonując oceny dowodów nie uwzględnił wszystkich dowodów i dokonał jej w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Analiza akt sprawy prowadzi do słusznego wniosku, że w sposób właściwy Sąd meriti dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego przyznając walor wiarygodności jedynie tym relacjom przedstawionym w toku postępowania przygotowawczego. Podkreślić przy tym należy, że oskarżony w sposób szczegółowy opisał przebieg oraz sposób dokonania poszczególnych kradzieży kabli telefonicznych, a także dalsze postępowanie ze skradzionymi mieniem w celu umożliwienia jego spieniężenia, jak również wskazał miejsca, w których dokonywał sprzedaży miedzi. Oskarżony konsekwentnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w toku postępowania przygotowawczego, wyrażając również chęć poddania się karze. K. F., jako osoba uprzednio karana, był świadomy konsekwencji prawno-karnych takiego zachowania i wyrażał zainteresowanie poniesieniem zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego wymiaru kary za popełnione czyny. Powołane przez oskarżonego okoliczności, jakoby przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w obawie przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania i chęcią spędzenia pierwszych świąt z dzieckiem, następnie wskazana w toku rozprawy sądowej okoliczność spędzenia pierwszych urodzin dziecka jawią się jako naiwne. Oskarżony w sposób swobodny, relacjonował przebieg inkryminowanych zdarzeń, uczestnicząc również w oględzinach miejsc kradzieży wskazując w sposób nader precyzyjny miejsca dokonania zarzucanych mu czynów oraz czas ich dokonania. Podkreślić również wypada, że oskarżony wyraził zainteresowanie odbyciem ustalonej z prokuratorem bezwzględniej kary pozbawienia wolności, co miało miejsce w toku kolejnego przesłuchania w dniu 09 lutego 2016 r., co przeczy akcentowanej przez oskarżonego argumentacji (k.93). Zmodyfikowane przez oskarżonego wyjaśnienia, stanowiące jedynie przejaw nieudolnie przyjętej linii obrony, mają jedynie na celu umniejszenie odpowiedzialności karnej za popełnione czyny, nie znajdują oparcia w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczeniach życiowego. Wspomnieć należy, iż dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 kpk.

W rozpatrywanej sprawie nie doszło również do powstania wątpliwości tego rodzaju, że ich rozstrzygnięcie, stosownie do wymogu wynikającego z art. 5 §2 kpk, winno nastąpić na korzyść oskarżonego.

Autor apelacji błędnie upatruje istnienia takich wątpliwości w występowaniu przeciwstawnych sobie dowodów – zmiennych wyjaśnień oskarżonego, skonfrontowanych z całą grupą dowodów stanowiących podstawę do zrekonstruowania przedmiotowego zdarzenia.

Tymczasem jawiące się na tle tych dowodów rozbieżności, odmienności, posiadające zresztą charakter naturalnych, oczywistych, jeśli zważyć linię obrony forsowaną przez oskarżonego, okazały się możliwe do jednoznacznego, kategorycznego rozstrzygnięcia w oparciu o przywołane wcześniej kryteria oceny dowodów. Niewątpliwie o naruszeniu zasady in dubio pro reo nie świadczy odrzucenie wniosków dowodowych oskarżonego, jako nieprzydatnych do stwierdzenia wskazanych w nich okolicznościach. Po pierwsze, oskarżony przyznał się do

popelniania zarzucanych mu czynów, a okoliczności logowania się telefonu oskarżonego nie przesądza automatycznie o obecności oskarżonego w danym miejscu. Warto również podnieść, że wskazany przez oskarżonego świadek miał potwierdzić jedynie, że nie mógł on dokonać przedmiotowych czynów popelnionych w okresie od lipca 2014 r., do września 2015 r., co z uwagi na okoliczności takie jak znaczny upływ czasu, a także więzi osobiste pomiędzy świadkiem oraz oskarżonym mogłyby zakłócić osąd świadka, zwłaszcza, że sam oskarżony nie pamięta, co robił w czasie popelnionych czynów, ani również gdzie wówczas mieszkał.

W konsekwencji ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie są całkowicie trafne, bowiem wynikają one z należytej przeprowadzonej oceny dowodów, Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje zarówno tę ocenę, jak i ustalenia, na jakich oparł się Sąd Rejonowy. Zbędne jest więc powtarzanie wywodów zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zwłaszcza, że skarżący poza ogólnikowymi twierdzeniami o nietrafności poczynionych przez Sąd ustaleń, nie wskazuje na konkretne błędy w rozumowaniu Sądu I instancji, jakie mogłyby wpłynąć na treść wyroku dotyczącego się K. F.. Z tych więc powodów Sąd Odwoławczy stwierdza niezasadność zarzutu określonego w petitum apelacji.

Kontrola instancyjna wykazała, że w odniesieniu do czynu zawartego w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku należało wskazać, że wykonaniu podlega kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo. Podkreślić przy tym należy, że Sąd meriti przyjął prawidłową konstrukcję przewidzianą w treści art. 10 kw, wprawdzie regulacja ta wymagałaby sformułowania dwóch opisów czynów odnoszących się do przestępstwa oraz wykroczenia, jednakże w obliczu takiego procedowania Sądu Rejonowego oskarżony również ponosi odpowiedzialność za oba popelnione czyny zabronione (tj. przestępstwo z art. 254a § 1 kk i wykroczenie z art. 119 § 1 kw), jednakże uzupełnić należało, zgodnie z treścią art. 10 § 1 kw, że wykonaniu podlega surowsza kara lub środek karny, zatem w przypadku oskarżonego kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, iż apelacja dotyczyła całości zaskarżonego orzeczenia kontroli instancyjnej poddano również rozstrzygnięcie o karze.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe oraz ukształtowana na ich podstawie kara łączna nie razi niewspółmiernością ani nadmierną surowością. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest adekwatna zarówno co do stopnia winy oskarżonego, jak i to stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych czynów i uwzględnia dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 kk, w tym charakter popelnionego czynu, stopień jego społecznej szkodliwości i stopień winy, a także potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a dla samego oskarżonego stanie się sprawiedliwą w odczuciu społecznym odpłatą za popelnione czyny.

Mając na uwadze powyższe należało zmienić zaskarżony wyrok tylko w sposób wskazany w pkt I części dyspozytywnej rozstrzygnięcia, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, jako słuszny i odpowiadający prawu, należało w oparciu o art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 619 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).

Na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dn. 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierzył oskarżonemu 300 złotych opłaty.

SSO Maciej Kawalko